

În așteptarea Regelui

1 & 2 Tesaloniceni

Ghid de studiu

1&2 TESALONICENI În așteptarea Regelui

**Ghid de Studiu pentru Grupurile Mici
Metanoia, 2026**

Noi, urmașii lui Hristos,
așteptăm revenirea Domnului

1&2 Tesaloniceni – Ghid de studiu pentru Grupurile mici

© Biserica Metanoia Arad, 2026

Str. Tribunalul Dobra nr. 8

www.bisericametanoia.ro

Calendar de studiu 1&2 Tesaloniceni, 2026

<i>Lecția</i>	<i>Săptămâna</i>	<i>Pasaj</i>	<i>Titlul lecției</i>
1	14 – 20.09	1 Tesaloniceni 1:1-10	Imitatori ai Regelui
2	21 – 27.09	1 Tesaloniceni 2:1-12	Credincioși în răspândirea Evangheliei
3	28.09 – 4.10	1 Tesaloniceni 2:13-20	Întăriți prin Cuvântul lui Dumnezeu
4	5 – 11.10	1 Tesaloniceni 3:1–13	Împreună prin vremurile de încercare
5	12 – 18.10	1 Tesaloniceni 4:1–12	Chemați la sfințenie
6	19 – 25.10	1 Tesaloniceni 4:13-18	Revenirea Domnului și realitatea morții
	26.10 – 1.11	<i>PAUZĂ</i>	
7	2 – 8.11	1 Tesaloniceni 5:1-11	Copii ai Luminii
8	9 – 15.11	1 Tesaloniceni 5:12-28	Viața în Comunitatea Regelui
9	16 – 22.11	2 Tesaloniceni 1:1-12	Judecata Lui Dumnezeu este dreaptă
10	23 – 29.11	2 Tesaloniceni 2:1-12	Feriți-vă de amăgiri și amăgitori!
11	30.11 – 6.12	2 Tesaloniceni 2:13-17	Rămâneți fermi în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu
12	7 – 13.12	2 Tesaloniceni 3:1–18	Responsabilitate, hărnicie și disciplină

Introducere

Revenirea Domnului este una dintre învățăturile fundamentale ale Bibliei, dar această învățătură nu are rolul de a insufla un soi de „escapism” față de viața de acum, ci dimpotrivă. Urmașii lui Hristos care așteaptă revenirea Lui sunt motivați să caute să-și trăiască viața din plin, aici și acum, în conformitate cu chemarea primită. Iată tema ce se regăsește în prima și în a doua epistolă a apostolului Pavel către Tesaloniceni.

În aceste două scrisori Pavel face foarte multe afirmații legate de viitor și în fiecare capitol îl vedem, de asemenea, arătând cum se leagă acest viitor de viața noastră prezentă, zi cu zi.

Încrederea noastră veșnică nu presupune să ne dezicem de preocuparea față de viața pe care o trăim acum, ci ne dă putere să ne îngrijim de ea. De fapt, nu poți trăi bine această viață dacă nu o trăiești în lumina învierii și a revenirii lui Hristos.

Aceste două scrisori se adresează și bisericilor noastre din secolul XXI. Și noi trebuie să luăm aminte la chemarea de a ne aminti că îl așteptăm pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să se întoarcă din cer.

De asemenea, noi trebuie să ne amintim că apartenența la biserică înseamnă în primul rând dragoste - dragoste pentru Dumnezeu și dragoste pentru poporul Său - atât în faptă, cât și în cuvânt.

Biserica are nevoie să-și amintească faptul că noi suntem chemați să trăim pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu în orice context: familial, eclesial sau socio-profesional.

Și noi avem nevoie ca Evanghelia să ne modeleze astfel încât Pavel să poată spune despre comunitățile noastre ceea ce a spus despre această tânără biserică persecutată:

„voi ați devenit urmași ai noștri și ai Domnului, când, deși erați în mare necaz, ați primit Cuvântul cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt. Astfel, voi ați devenit un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia. Căci Cuvântul Domnului a răsunat de la voi nu doar în Macedonia și Ahaia, ci, mai mult, credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, așa că nu mai este nevoie să vorbim despre ea.” 1 Tesaloniceni 1:6-8

Prezentare generală

Prima scrisoare a lui Pavel către biserica din Tesalonic este una dintre cele mai vechi părți ale Noului Testament (probabil este prima scrisoare a lui Pavel, deși aceasta ar fi putut fi Galateni), a doua sa scrisoare urmând după câteva luni. Amandouă epistolele au fost scrise la mai puțin de 20 de ani după ce Isus a murit și a înviat, și sunt pline de referințe la a doua venire a lui Isus Hristos. Așadar, aici Pavel le spune unora dintre primii săi cititori cât de important este pentru ei să aibă speranță în revenirea lui Isus.

Scrisorile au fost scrise către o biserică tânără, înființată de Pavel în timpul călătoriei sale misionare în provincia romană Macedonia (în Grecia modernă) în anii 49 sau 50 d.Hr. Orașul Tesalonic a fost cel mai mare oraș și capitala provinciei Macedonia, un port maritim aglomerat, cu aproximativ 200.000 de locuitori.

Faptele 17:1-10 ne spune cum a predicat Pavel în sinagoga de acolo, „tâlcuind și dovedind că era necesar ca Hristosul să pătimească și să învie din morți și zicând: «Acest Isus, pe care vi-L vestesc eu, este Hristosul»” (Faptele 17:3). Așa cum este modelul din cartea Fapte, „unii au crezut, iar alții nu”. Nu după mult timp, Pavel și tovarășii săi au fost forțați să părăsească orașul ca urmare a unei revolte stârnite de unii dintre acei membri ai

sinagogii care respinseseră Evanghelia. Prin urmare, timpul petrecut de Pavel cu această biserică aflată la început a fost scurt; și, după ce a trecut prin Bereea și Atena și a ajuns la Corint, a așteptat vești despre acești noi credincioși cu oarecare neliniște (1 Tesaloniceni 3:5).

Așadar, când Timotei s-a întors la Tesalonic și apoi a venit la Pavel în Corint pentru a-i raporta că biserica din Tesalonic era stabilă în credință și loială Evangheliei pe care o învățase, în ciuda persecuției cu care se confrunta, Pavel a fost extrem de bucuros:

„De aceea, fraților, în orice nevoie și în orice necaz al nostru, am fost încurajați cu privire la voi, datorită credinței voastre. Acum trăim într-adevăr, fiindcă voi stați fermi în Domnul. Căci, cum am putea noi oare să-I mulțumim îndeajuns lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria pe care o avem, datorită vouă, înaintea Dumnezeului nostru? (1 Tesaloniceni 3:7-9)

Dragostea lui Pavel pentru bisericile pe care le întemeiase prin harul lui Dumnezeu este pe deplin demonstrată în prima sa scrisoare către tesaloniceni, în care explică plecarea sa bruscă (1 Tesaloniceni 2) și îi încurajează pe acești creștini să trăiască pentru a-I fi plăcuți lui Dumnezeu.

A doua scrisoare, probabil trimisă ca răspuns la vestea pe care o primise de la cei care au dus prima sa scrisoare la Tesalonic, sugerează că persecuția se înrăutățise. Pavel a văzut nevoia de a explica de ce creștinii se confruntă cu astfel de suferințe și cum să continue în credință și dragoste. Din nou, îndemnul său este centrat pe revenirea Domnului Isus (împreună cu o asigurare că acea zi nu a venit încă) și despre cum să înduri astfel de încercări și să trăiești viața în lumina venirii lui Isus.

Așadar, aceste scrisori deschid o fereastră către o biserică nou plantată la mijlocul secolului I, spunându-ne cum a luat ființă, ce a învățat-o apostolul, care au fost punctele ei forte și punctele ei slabe, problemele ei teologice și morale și modul în care se răspândea Evanghelia.

LECȚIA 1

Imitatori ai Regelui

Text: 1 Tesaloniceni 1:1-10

Ideea centrală: Ca urmașii lui Hristos, alegem să Îl imităm pe El, astfel încât viețile noastre să îi îndrepte pe ceilalți înspre El.

Verset cheie: 1 Tes 1:7 „Astfel, voi ați devenit un exemplu pentru toți credincioșii din Macedonia și Ahaia.”

I. Explicarea textului:

În acest prim capitol din scrisoarea sa, apostolul Pavel subliniază foarte clar două lucruri: transformarea radicală care a avut loc în viața creștinilor din Tesalonic și impactul public al mărturiei lor.

Primele cuvinte ale epistolei cuprind un salut specific pentru epistolele pauline. Pavel, împreună cu echipa misionară, adresează într-o frază o binecuvântare pentru destinatari și o rugăciune foarte profundă. Pavel subliniază identitatea spirituală a tesalonicenilor ca fiind în „Dumnezeu Tatăl nostru și în Domnul Isus Hristos”. Această poziție spirituală oferă protecție și valoare supremă urmașilor Domnului Isus din toate locurile și din toate timpurile.

În rugăciunea de mulțumire sunt evidențiate cele trei dovezi ale lucrării harului divin în viețile credincioșilor din Tesalonic: „lucrarea credinței voastre”, „eforturile dragostei voastre” și „perseverența speranței în Domnul Isus Hristos.” Toate cele trei calități sunt expresii ale unei trăiri active și intenționale din partea urmașilor lui Hristos din biserica din Tesalonic.

Totuși, în versetele următoare autorul scoate în evidență faptul că lucrarea dragostei lui Dumnezeu în mijlocul lor este rodul alegerii pe El al făcut-o și nu rezultatul meritelor omenești.

În cuvinte foarte puține, apostolul Pavel așază în echilibru suveranitatea lui Dumnezeu în alegere și responsabilitatea creștinului în trăire. Dumnezeu v-a ales (v:4) și voi ați devenit urmași ai Domnului când ați primit Cuvântul în mijlocul necazurilor și astfel ați devenit un exemplu pentru ceilalți (v:5-6).

Biserica din Tesalonic a făcut Evanghelia vizibilă pentru lumea exterioară. Creștinii din acest oraș au parcurs un „lanț al imitării”: mai întâi au imitat echipa misionară a lui Pavel și pe Domnul Isus, devenind la rândul lor exemple demne de urmat pentru alți credincioși din Macedonia și Ahaia (Grecia).

Evanghelia nu vine doar în cuvinte, ci cu puterea Duhului. În versetul 9 autorul vorbește despre întoarcerea tesalonicenilor „de la idoli la Dumnezeu cel viu și adevărat” reafirmând cuvintele proorocului Ieremia (Ieremia 10:10). Dar acesta nu e creștinism, mai degrabă se poate încadra la iudaism. Urmează însă versetul 10 în care Pavel face diferența între păgânism, iudaism și creștinism, prin accentuarea numelui „Isus”. Idolii sunt o minciună, iar iudaismul, un adevăr incomplet fără Isus.

Convertirea autentică implică și o așteptare activă și plină de încredere a revenirii Fiului lui Dumnezeu. Urmașii lui Isus Hristos nu privesc cu groază acest eveniment. Așteptarea noastră este una caracterizată de entuziasm, deoarece Isus este Cel care îi scapă de mânia viitoare, purtând deja acea mânie la cruce.

Noi credem că prin credința în Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul nostru, suntem scăpați de mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru.

Astfel, mântuirea este prezentată în trei perspective temporale (trecut: convertirea radicală de la idoli; prezent: transformarea; viitor: izbăvirea de mânia viitoare).

Pavel îi încurajează pe tesaloniceni și îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ei. Având înaintea noastră exemplul lor, înțelegem la ce ar trebui să aspirăm și noi:

- să devenim un exemplu pentru alții, prin faptul că ne-am întors „de la idoli” la Dumnezeu,
- să trăim pentru a-L sluji pe Dumnezeu
- să trăim așteptând cu încredere întoarcerea lui Isus cel înviat, Mielul care a purtat pedeapsa în locul nostru, pentru ca noi să ne putem bucura de El pentru totdeauna.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care sunt modelele/exemplele (pozitive sau negative) care te-au influențat cel mai tare pe parcursul vieții? Cum te-au influențat și de ce au avut impact asupra ta?

Întrebarea 2: Care sunt aspectele din viața ta în care este evident faptul că îl imiți pe Isus Hristos?

Întrebarea 3: Pavel menționează de foarte multe ori numele lui Dumnezeu. În loc să vorbească practic despre necazurile lor, el alege să vorbească despre ei și Dumnezeuul lor. Cu ce ajută acest lucru?

Întrebarea 4: Care sunt idolii din viața ta pe care i-ai părăsit atunci când te-ai întors la Domnul?

Întrebarea 5: Având în vedere revenirea lui Hristos, care sunt deciziile pe care ar trebui să le iei astăzi în privința banilor, timpului, sau carierei tale?

III. Aplicație/ Convertirea „de la idoli la Dumnezeu”

Evaluează-ți relația cu Domnul nu doar din perspectiva mântuirii pe care El ți-a oferit-o, ci și din perspectiva relației cu idoli moderni.

Idolatria modernă nu folosește statui, ci reprezintă orice lucru (carieră, familie, bani, divertisment) în relație cu care căutăm siguranță și satisfacție supremă în afara relației cu Dumnezeu. Pentru identificarea idolilor ascunși, gândește-te la aceste trei întrebări de reflecție:

- În ce domenii sau aspecte ale vieții mele caut satisfacție și siguranță în afara lui Dumnezeu?
- Ce anume îmi ocupă mintea în momentele de liniște sau atunci când trec prin perioade de stres și frustrare?
- Cum reacționez când pierd un lucru drag (o relație, un statut sau o oportunitate)? Mă prăbușesc emoțional sau rămân ancorat în Hristos?

IV. Disciplinele spirituale: Mărturisirea este una dintre disciplinele spirituale care ne ajută în mod concret. Atunci când împărtășim o problemă specifică pentru rugăciune, Duhul Sfânt lucrează în viața noastră în mod specific.

Caută să identifici care este idolul (sau care sunt/sau care au fost idoli) cu care te lupti.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul tău despre problema idolatriei din inima ta și roagă-te în mod specific pentru eliberare.

Notiçe:

LECȚIA 2

Credincioși în răspândirea Evangheliei

Textul lecției : 1 Tesaloniceni 2:1-12

Ideea centrală: Urmașilor lui Hristos le-a fost încredințată răspândirea Evangheliei, aceasta fiind o responsabilitate mare pe care fiecare trebuie să o luăm în serios, bazându-ne pe puterea lui Dumnezeu pentru a o împlini.

Versetul cheie: 1 Tes. 2:4 „așa cum Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, tot așa și noi vorbim nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile”.

I. Explicarea lecției

Caracteristicile unui evanghelist plăcut lui Dumnezeu (2:1-6)

Lui Pavel i-a fost încredințată Evanghelia și răspândirea ei. Nu a fost un mesaj pe care la inventat el sau pe care l-a primit de la oameni (Galateni 1:11-12). Apostolul s-a privit pe sine ca un administrator al mesajului lui Dumnezeu. Un administrator nu deține nimic, dar folosește tot ce îi aparține stăpânului său și orice administrator trebuie să dea socoteală de îndatoririle lui. Credințioșia este cea mai importantă calitate pe care o posedă un administrator (vezi 1 Corint 4:1-2). Poate să nu fie popular în ochii oamenilor dar nu îndrăznește să fie necredincios în ochii Lui Dumnezeu.

Determinarea

După ce au fost bătuiți și umiliți în Filipi, Pavel și colegii lui de lucrare nu au renunțat, ci au predicat Evanghelia și în Tesalonic.

Pavel avea acea „îndrăzneală sfântă” născută dintr-o dedicare totală față de planul lui Dumnezeu. Pavel nu și-a pierdut curajul de a predica Evanghelia din cauza fricii de persecuție, deși bătaia din Filipi ar fi descurajat pe oricine. El era interesat de aprobarea unei singure persoane și anume de aprobarea lui Dumnezeu. Pavel predica cu curaj pentru că știa că sprijinul și aprobarea lui Dumnezeu se aflau în spatele mesajului predicat. Dumnezeu nu îi încredințează Evanghelia celui pe care nu îl aprobă.

Motivele curate

Pavel și-a asigurat audiența că mesajul său era adevărat. De șase ori în scrisoare este menționată Evanghelia. Acest mesaj al morții și învierii lui Isus este credibil și singura Evangheligie adevărată pentru că primit-o de la Dumnezeu nu de la oameni.

Spre deosebire de sofștii greci din vremea lui, Pavel nu a folosit religia ca un mod de a face bani sau de a obține influență. El a fost transparent și onest în toate acțiunile sale și chiar a practicat o meserie pentru a se întreține singur. Nu a vrut să ofere nimănui vreun prilej să-l acuze că ar fi trage foloase de pe urma credinței lui. Ca apostol, avea privilegiul de a primi sprijin financiar, dar a renunțat la acest drept pentru a se feri de orice învinuire care i-ar fi putut dezonoara slujirea. Îi îndeamnă pe tesaloniceni să-și amintească experiența lor cu privire la comportamentul lui în mijlocul lor: „voi înșivă știți...”, spune el. Astfel, Pavel le solicită discernământul și le cere să judece dacă dovezile se potriveau cu acuzațiile pe care dușmanii lui le aduceau.

Metodele oneste

Pavel nu a folosit viclenia sau înșelăciunea pentru a câștiga convertiți și nu a ascuns niciodată prețul uceniciei. Pavel știa că mântuirea nu se află la capătul unui argument filozofic inteligent

sau al unei prezentări subtile. Mântuirea este rezultatul lucrării Evangheliei și al puterii Duhului Sfânt.

Un exemplu de trăire a Evangheliei

Dacă în primele 6 versete Pavel își apară chemarea și lucrarea, din versetul 7 el schimbă tonul: arată inima lui de păstor pentru credincioșii din Tesalonic.

Un motiv cheie pentru care biserica din Tesalonic a fost dispusă să-l urmeze pe Hristos în ciuda persecuțiilor a fost faptul ca au avut un păstor care a condus prin puterea exemplului. El și-a asumat rolul de păstor prin două exemple sugestive. Pavel se compară cu o mamă (v:9) care alăptează și îngrijește cu drag de copiii ei. Pavel i-a hrănit spiritual pe tesaloniceni la fel cum o mamă își hrănește copilul căruia i-a dat viață. Creștinul matur se hrănește din Cuvântul lui Dumnezeu și împarte hrana cu credincioșii mai tineri ca să poată crește. În versetul 11, Pavel pune accentul pe disciplină și încurajare, acțiuni specifice modelului paternal în familie. Un tată nu naște copii, dar se îngrijește de ei cu tot ce poate. Pavel a muncit fizic și spiritual ca să dea un exemplu de dragoste și curăție de inimă față de credincioși. Pavel a putut să facă apel la Domnul și la credincioși, ca martori că viața lui a fost exemplară din toate punctele de vedere. Viața lui a transmis un exemplu de sfințenie (îndeplinirea cu credincioșie a îndatoririlor pe care Dumnezeu i le-a dat), dreptate, integritate, corectitudine și caracter.

Pavel a fost implicat activ în consilierea personală a fiecărui credincios. El i-a provocat să nu renunțe în fața suferințelor, folosind propria experiență ca sursă de mângâiere: așa cum Dumnezeu l-a mângâiat în necazuri, el a oferit mai departe aceeași mângâiere. Scopul final al întregii sale slujiri a fost ca tesalonicenii

să umble într-un mod vrednic de Dumnezeu, manifestând loialitate și sfințenie în viața publică.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: În ce fel te încurajează mărturia bună a unor creștini din jurul tău care trăiesc într-un chip vrednic de Domnul?

Întrebarea 2: Care sunt piedicile care te opresc să stabilești relații de prietenie cu cei care nu-l cunosc pe Domnul?

Întrebarea 3: Ce schimbare trebuie să produci în modul tău de a interacționa cu necredincioșii, astfel încât viața ta să devină un exemplu de trăire a Evangheliei?”

Întrebarea 4: Duhul Sfânt lucrează folosindu-se de noi. Ce acțiune specifică vei întreprinde în viitor pentru a vedea puterea Duhului Sfânt lucrând prin tine în viața altcuiva?

Întrebarea 5: Care sunt mentorii tăi spirituali (sfătuitoarii) din biserică și ce apreciezi la ei? Tu pentru cine ești un părinte spiritual?

III. Aplicație: Exemplul este totdeauna mai puternic decât sfatul!

Evanghelizare prin exemplul personal

„Mai degrabă aș vedea o predică decât să o aud în orice zi; ochiul este un elev mai bun decât urechea.”

Gândește-te la o persoană care are nevoie să vadă pe Hristos în tine. Scrie numele aici :

Caută să petreci timp cu această persoană în săptămâna viitoare. Relația precede invitația. Nu poți iubi pe cineva de la distanță. Petrece timp în spațiul lor, făcând lucruri care le plac. Dă câteva exemple de activități pe care le puteți face împreună.

Angajament: În timpul petrecut împreună, voi manifesta: (ex: ascultare activă, onestitate, sprijin în momente grele, bucurie, integritate)

Deschide ușa bisericii pt el/ea

Aminteste-ți: 80% dintre oameni vin la biserică aduși de prieteni. Ei nu caută neapărat o instituție, ci un om a cărui viață le confirmă mesajul Evangheliei.

Invitația nu trebuie să fie o presiune, ci o extensie naturală a prieteniei voastre. După ce ai câștigat încrederea și ai arătat prin fapte cine este Hristos, fă pasul următor.

Asumarea responsabilității

Înțeleg că nu pot iubi oamenii fără a investi timp și că prietenia adevărată este cea mai puternică formă de evanghelizare. Îmi asum responsabilitatea de a fi pentru această persoană „predica” pe care o pot vedea în fiecare zi.

IV. Disciplina spirituală: Răspândirea Evangheliei este o chemare sfântă pentru fiecare urmaș al lui Isus Hristos.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul mic care sunt piedicile pe care le întâmpini tu în împlinirea acestei chemări.

Notiçe:

LECȚIA 3

Întăriți prin Cuvântul lui Dumnezeu

Text: 1 Tesaloniceni 2:13-20

Ideea centrală: Un urmaș al lui Hristos cultivă o atitudine de deschidere și ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 2:13 „De aceea și noi mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează în voi care credeți.”

I. Explicarea lecției

Cuvântul lui Dumnezeu în noi (2:13)

Pavel Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru credincioșii din Tesalonic deoarece au avut atitudinea corectă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica lor s-a născut prin vestirea Evangheliei lui Isus Hristos, iar ei au înțeles că mesajul primit nu era o simplă învățătură omenească sau o filozofie religioasă, ci însuși Cuvântul lui Dumnezeu transmis prin apostoli, oameni trimiși și investiți cu autoritate de Dumnezeu. Primirea acestui mesaj a produs o transformare profundă. Dumnezeu a lucrat prin Cuvânt în inimile lor, iar credința lor a început să rodească. Ei nu s-au limitat doar la a aprecia mesajul, ci l-au lăsat să le schimbe viața. Tocmai această transformare lăuntrică i-a ajutat să rămână statornici chiar și atunci când au trecut prin suferințe și persecuții.

În acest verset, Pavel folosește două verbe diferite pentru expresia „a primi”. Primul descrie primirea mesajului prin auzire, iar al doilea exprimă acceptarea lui cu inima, ca adevăr personal. Cu alte cuvinte, tesalonicenii nu doar au ascultat Evanghelia cu urechile, ci au primit-o, au crezut-o și au făcut-o parte din viața lor.

Acesta este procesul prin care Dumnezeu schimbă caracterul omului. Când Cuvântul este primit cu credință, el modelează gândirea, voința și comportamentul, făcându-ne tot mai asemănători cu Hristos. Și astăzi, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne sursa puterii spirituale, mai ales în perioadele de încercare. Atunci când îl înțelegem cu mintea, îl primim cu inima și îl aplicăm prin voință, întreaga noastră viață ajunge sub călăuzirea lui Dumnezeu. Astfel, El ne întărește credința și ne păzește de cădere.

Poporul lui Dumnezeu alături de noi (2:14-16)

Credincioșii din Tesalonic nu au devenit doar imitatori ai lui Hristos și ai lui Pavel, ci și ai bisericilor din Iudeea prin felul în care au suportat persecuția. La fel cum creștinii din Iudeea au suferit din partea propriului popor, și tesalonicenii au fost persecutați de conaționali lor, influențați de iudeii care se împotriveau Evangheliei. Pavel îi încurajează arătându-le că experiența lor nu este nici neobișnuită, nici fără sens. Ei fac parte din aceeași familie a credinței, iar suferința pentru Hristos este o realitate pe care au trăit-o și alți credincioși înaintea lor. Pavel scoate în evidență și o lecție importantă despre viața de biserică: Dumnezeu nu ne-a chemat să luptăm singuri.

Una dintre cele mai mari binecuvântări ale bisericii locale este sprijinul reciproc. În vremuri grele, credincioșii se încurajează, se roagă unii pentru alții și poartă împreună poverile. Un creștin izolat devine mult mai vulnerabil în fața ispitelor și atacurilor celui rău.

Dumnezeu ne-a așezat într-o familie spirituală tocmai pentru ca, împreună, să putem rămâne tari în credință. Pavel nu și-a ascuns niciodată dragostea pentru credincioșii din Tesalonic. Limbajul său este plin de afecțiune și apropiere, arătând că între el și această biserică exista o relație autentică de iubire frățească și grijă reciprocă. Deși tesalonicenii aveau nevoie de Pavel pentru creșterea lor spirituală, și apostolul era încurajat de credințioșia lor. Faptul că ei rămăneau statornici în mijlocul suferințelor îi aducea lui bucurie și îi întărea credința. În lucrarea lui Dumnezeu, încurajarea este reciprocă.

Pavel și-ar fi dorit să-i viziteze din nou și să continue lucrarea începută, însă spune că Satan i-a împiedicat planurile. Cu toate acestea, apostolul nu rămâne blocat în dezamăgire și nu trăiește privind în urmă. El privește înainte, spre promisiunile lui Dumnezeu. Credința lui era ancorată în revenirea Domnului Isus. El știa că va veni ziua când toți credincioșii vor sta înaintea lui Hristos, iar atunci va vedea roadele lucrării pe care Dumnezeu a făcut-o în viețile lor. Creștinul este chemat să trăiască responsabil în prezent, dar și cu ochii ațintiți spre viitorul promis de Dumnezeu.

Cea mai mare investiție este investiția în oameni (2:17-20)

Gândul că într-o zi vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos ar trebui să ne motiveze să-I slujim cu credincioșie, indiferent de dificultățile pe care le întâlnim. Atunci nu va fi judecată mântuirea credincioșilor, ci felul în care și-au trăit viața și au slujit Domnului (Romani 14:10-12; 1 Corinteni 4:1-5; 2 Corinteni 5:9-10). Pavel vorbește adesea despre răsplătirile credincioșilor folosind imaginea cununilor oferite învingătorilor din întrecerile sportive. Pentru el însă, cea mai mare răsplată nu era o cunună materială, ci oamenii care au fost transformați prin Evanghelie. Credincioșii din Tesalonic erau „cununa” și bucuria

lui înaintea lui Hristos. Apostolul nu și-a evaluat lucrarea după standardele lumii: succes, prestigiu, poziție sau câștig material. Bucuria lui era să vadă oameni mântuiți, schimbați și maturizați în credință.

Dumnezeu prețuiește timpul investit în oameni, rugăciunile făcute pentru ei, încurajările oferite, răbdarea, învățătura și exemplul unei vieți trăite în credincioșie. Influența pe care o avem asupra altora poate avea consecințe veșnice. De aceea, cea mai valoroasă investiție pe care o poate face un creștin nu este în lucruri trecătoare, ci în oameni care vor petrece veșnicia alături de Dumnezeu.

Concluzie

Mesajul lui Pavel pentru credincioșii din Tesalonic rămâne actual și pentru noi: Nu renunțați! Dumnezeu ne-a pus la dispoziție toate resursele necesare pentru a rămâne tari în credință. Avem Cuvântul lui Dumnezeu în noi, care ne transformă și ne întărește. Avem poporul lui Dumnezeu alături de noi, care ne sprijină și ne încurajează în vremurile grele. De asemenea, avem speranța revenirii lui Hristos și a răsplătirii veșnice.

Atunci când trăim hrănindu-ne din Cuvânt, rămânem aproape de biserică și privim cu credință spre veșnicie, putem persevera în orice încercare și putem investi cu înțelepciune în ceea ce are valoare eternă: oamenii.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care este diferența între cunoașterea doar la nivel intelectual a Cuvântului lui Dumnezeu și cunoașterea Lui și la nivelul inimii ?

Întrebarea 2: Care sunt acțiunile concrete pe care le faci ca să arăți supunere față de Cuvânt ?

Întrebarea 3: Cum pot suferințele noastre să fie oportunități de a ne împărtăși credința?

Întrebarea 4: Privind la slujirile fraților tăi în biserică, cât de des îi încurajezi și le arăți apreciere?

Întrebarea 5: Care este slujirea ta în biserică acum?

III. Aplicație

Învinge descurajarea privind la ceea ce face Dumnezeu. Satan a împiedicat planurile lui Pavel, dar nu i-a putut opri lucrarea. Nu lăsa un eșec sau o ușă închisă să te facă să renunți. Caută următoarea oportunitate prin care Dumnezeu poate lucra.

IV. Disciplina spirituală/ Slujirea

Cât de des slujești în biserica locală sau în alte contexte? Care sunt piedicile cu care te confrunți în slujire?

Fii disponibil să împărtășești cu cei din grup care sunt provocările pe care le întâmpini în practicarea acestei discipline!

Notiçe:

LECȚIA 4

Împreună prin vremurile de încercare

Text: 1 Tesaloniceni 3:1–13

Ideea centrală: Pentru a nu se clătina în mijlocul încercărilor, urmașii lui Hristos au nevoie de susținere reciprocă.

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 3:2 „I-am trimis pe Timotei, fratele nostru și lucrător împreună cu Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în credința voastră, pentru ca nimeni să nu se clatine în aceste necazuri. Căci știți că la aceasta suntem destinați.”

I. Explicarea textului

Grija lui Pavel pentru tesaloniceni (3:1–5)

Pavel a plecat din Tesalonic în mijlocul unor tensiuni și conflicte, lăsând în urmă o comunitate foarte tânără. Știa că oamenii aceștia au început bine, dar erau expuși la presiuni sociale, la respingere din partea familiilor, la pierderea locului de muncă și la opoziție din partea liderilor religioși. Toate acestea puteau afecta stabilitatea lor interioară și încrederea în ceea ce au primit. Pavel era conștient că „necazul sau persecuția” respectiv „îngrijorările vieții și înșelăciunea bogăției sufocă Cuvântul și acesta devine neroditor” (Matei 13:21-22). Neliniștea lui, astfel, este reală, deoarece un început bun nu garantează un sfârșit bun, așa cum arată pilda semănătorului. Din acest motiv Pavel hotărăște să-l trimită pe Timotei să vadă cum stau lucrurile și să îi încurajeze. Nu

era doar o vizită de politețe, ci o intervenție necesară pentru a preveni descurajarea și abandonul.

Vestea bună adusă de Timotei (3:6–8)

Când Timotei se întoarce, aduce vești care îl liniștesc pe Pavel: credincioșii din Tesalonic nu doar că au rămas fideli convingerilor lor, dar păstrează și o relație caldă cu Pavel. Își amintesc de el cu respect și își doresc să îl vadă din nou. Pentru Pavel, această stabilitate este o gură de aer proaspăt. În mijlocul propriilor lui dificultăți, aflarea veștii că acești oameni sunt bine îl revigorează. Statornicia lor îi confirmă că munca depusă acolo nu a fost în zadar.

Mulțumirea lui Pavel și dorința de a continua lucrarea (3:9–10)

Pavel reacționează cu recunoștință. Este bucuros că oamenii aceștia au rămas pe calea cea bună, dar știe că maturizarea lor nu s-a încheiat. Credința lor avea nevoie de consolidare. De aceea își exprimă dorința puternică de a-i revedea, pentru a completa ceea ce încă lipsește în creșterea și asemănarea lor în Hristos. Nu este vorba despre o critică, ci despre o preocupare reală: orice început are nevoie de continuitate, iar Pavel vrea să fie parte din acest proces.

Rugăciunea lui Pavel pentru maturizarea lor (3:11–13)

În final, Pavel își exprimă dorința ca drumul spre Tesalonic să se deschidă din nou. Vrea ca relația lor să continue și ca oamenii aceștia să crească în echilibru, în caracter și în stabilitate interioară. Își dorește ca ei să devină oameni puternici, cu o viață morală solidă, pregătiți să facă față provocărilor. Pentru Pavel, maturitatea nu este un lux, ci o necesitate. El vede viața ca pe un drum lung, în care trebuie să-L fixăm pe Hristos ca ținta „căpeteniei și

desăvârșirii credinței” noastre, iar perseverența și caracterul sunt esențiale pentru creșterea în dragoste.

II. Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: În ce fel pot circumstanțele dificile să fie folosite pentru a ne descuraja sau devia de la convingerile noastre?

Întrebarea 2: Ce înseamnă, practic, să continui procesul credinței și să îl duci până la capăt?

Întrebarea 3: De ce este important să verificăm starea reală a oamenilor și să nu presupunem automat că sunt bine?

Întrebarea 4: De ce este esențială continuitatea în orice proces de dezvoltare personală și spirituală? Cum ne pregătește Dumnezeu pentru venirea lui Hristos?

III. Aplicație

În necazuri, în lupt spirituală și în maturizarea credinței, Ispititorul folosește circumstanțele, oamenii și presiunile pentru a slăbi credința. Vegherea este esențială. „Strângerea Cuvântului” în inima, părtășia cu frații și rugăciunea sunt resurse necesare pentru a rămâne pe drumul pe care Dumnezeu ne întărește.

IV. Disciplina spirituală: Susținerea reciprocă în viața de credință este o necesitate pentru fiecare credincios.

Gândește-te dacă ai persoane pe care în mod intenționat și în mod constant le ajuți să înainteze în viața de credință.

Fii gata să împărtășești cu cei din grup despre modul în care practici susținerea reciprocă despre care vorbește această lecție.

Notiçe:

LECȚIA 5

Chemați la sfințenie

Text: 1 Tesaloniceni 4:1–12

Ideea centrală: Noi, urmașii lui Hristos suntem chemați să excelăm în curăție, în integritate și să avem o conduită socială ireproșabilă (pentru ca să fim plăcuți lui Dumnezeu).

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 4:1 „În cele din urmă, fraților, fiindcă ați primit instrucțiuni de la noi despre cum trebuie să trăiți și să-I fiți plăcuți lui Dumnezeu, așa cum, de altfel, și faceți, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus să sporiiți tot mai mult în privința aceasta.”

I. Explicarea textului

În 1 Tesaloniceni 4:1–12, apostolul Pavel trece de la învățătura doctrinară la aplicarea practică a credinței. El îi îndeamnă pe credincioși să trăiască astfel încât viața lor să-I fie plăcută lui Dumnezeu. Creștinismul nu este doar o colecție de convingeri, ci un mod de viață transformat prin prezența lui Dumnezeu.

Scopul vieții creștine – să-I fim plăcuți lui Dumnezeu (v: 1-2)

Pavel îi laudă pe tesaloniceni pentru că trăiesc potrivit învățăturilor primite, dar îi încurajează să „sporească tot mai mult”. Viața spirituală implică un proces continuu de maturizare.

Dumnezeu dorește cu ardoare ca noi să devenim oameni care reflectă cu adevărat chipul Său. Când vede aceasta, El Se bucură asemenea unui părinte înțelept și generos care își vede copilul devenind un membru vesel și responsabil al familiei. Viața creștină

nu este statică. Dumnezeu nu urmărește conformarea la un set de reguli, ci transformarea caracterului nostru după chipul Său.

Sfințenia – chemarea fiecărui creștin (v. 3-8)

Tema centrală a fragmentului de text este sfințenia. În gândirea lui Pavel, sfințenia nu înseamnă doar evitarea păcatului, ci o viață care reflectă caracterul lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, Templul din Ierusalim era locul în care Dumnezeu locuia și unde era necesară curăția ceremonială. Pavel aplică această imagine Bisericii: prin moartea lui Hristos credincioșii au fost curățiți, iar Duhul Sfânt locuiește acum în ei. De aceea, fiecare creștin este chemat să trăiască zilnic ca un templu al lui Dumnezeu. Sfințenia nu este doar o obligație morală, ci răspunsul firesc la prezența lui Dumnezeu în viața noastră.

Sfințenia în domeniul sexual (v 3-6)

Primul domeniu practic în care Pavel aplică principiul sfințeniei este sexualitatea. În cultura păgână din Tesalonic, imoralitatea sexuală era acceptată și chiar încurajată. În contrast, Pavel cere credincioșilor să trăiască în curăție și autocontrol. Trupul este un dar al lui Dumnezeu, dar are nevoie să fie disciplinat.

Pavel subliniază patru principii:

- evitarea oricărei forme de imoralitate sexuală;
- stăpânirea propriului trup;
- respectarea căsătoriei și a relațiilor celorlalți;
- conștientizarea faptului că Dumnezeu este Judecătorul tuturor.

Sexualitatea este un dar bun creat de Dumnezeu, dar orice dar trebuie folosit potrivit scopului pentru care a fost oferit. Libertatea nu înseamnă satisfacerea oricărei dorințe, ci capacitatea de a trăi

conform voii lui Dumnezeu. Adevărata libertate nu constă în lipsa limitelor, ci în autocontrolul produs de Duhul Sfânt.

Dragostea frățească se vede în fapte (v. 9-10)

După tema sfințeniei, Pavel vorbește despre dragostea dintre credincioși. Pavel îi laudă pe tesaloniceni deoarece nu doar vorbeau despre dragoste, ci îi ajutau concret pe ceilalți credincioși, inclusiv pe cei din alte biserici ale Macedoniei. Dragostea creștină urmează modelul lui Dumnezeu. După cum Dumnezeu Și-a arătat dragostea prin dăruirea Fiului Său, tot astfel dragostea creștină trebuie să fie o dragoste care se dăruiește. Generozitatea materială devine una dintre cele mai clare expresii ale iubirii autentice.

Munca responsabilă – o mărturie înaintea lumii (v. 11–12)

Ajutorarea celor aflați în nevoie nu înseamnă încurajarea dependenței. Pavel îi îndeamnă pe credincioși:

- să trăiască liniștiți;
- să-și vadă de propriile responsabilități;
- să muncească cu propriile mâini;
- să nu devină o povară pentru ceilalți.

Munca nu este doar un mijloc de câștig, ci o parte a mărturiei creștine. Credinciosul harnic poate să-și întrețină familia și să-i ajute pe cei aflați în nevoie.

În concluzie Pavel arată că două domenii sunt observate imediat de cei din afara Bisericii:

- moralitatea sexuală;
- etica muncii.

Felul în care creștinii folosesc trupul și resursele materiale demonstrează dacă Evanghelia produce într-adevăr oameni transformați. O comunitate caracterizată prin curăție morală, muncă cinstită și generozitate devine o mărturie puternică despre Hristos.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care este un domeniu în care credința ta a făcut o diferență semnificativă în etica ta?

Întrebarea 2: Având în vedere învățătura lui Pavel din 1 Tesaloniceni 4:3–8, ce principii și avertismente credeți că sunt importante pentru biserica de astăzi în domeniul relațiilor intime?

Întrebarea 3: Cum putem face ca dragostea noastră pentru ceilalți credincioși să crească „tot mai mult”, așa cum îi îndeamnă Pavel pe tesaloniceni?

Întrebarea 4: De ce crezi că Pavel leagă o viață liniștită, responsabilitatea personală și munca de mărturia creștinului înaintea celor din afară?

Întrebarea 5: Privind întregul pasaj, care este domeniul din viața ta în care simți că Dumnezeu te cheamă să crești „tot mai mult”?

III. Aplicație – viața ta trebuie să reflecte voia lui Dumnezeu nu doar în ceea ce crezi, ci și în felul în care trăiești în relații și modul în care îți îndeplinești responsabilitățile. Viața de credință nu poate să fie separată de curăția sexuală, respectul față de ceilalți și o viață caracterizată de hărnicie și responsabilitate.

Analizează-te și caută să vezi în ce aspect al vieții tale ai nevoie să crești în curăție, autocontrol și respect față de ceilalți!

IV. Disciplina spirituală: Mărturisirea este una dintre disciplinele practicate de către urmașii lui Isus Hristos.

Păstrează-ți inima în curăție!

Fii gata să mărturisești greșelile sau eșecurile tale în ceea ce privește dorințele sau comportamentul tău în domeniul sexualității.

Clarificați și reafirmați care este standardul lui Dumnezeu pentru puritate (vezi Matei 5:28-29) și rugați-vă unii pentru alții!

Notițe:

LECȚIA 6

Revenirea Domnului și realitatea morții

Text: 1 Tesaloniceni 4:13-18

Ideea centrală: Speranța revenirii Domnului aduce o mângâiere profundă în confruntarea cu realitatea morții

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 4:13 „Nu vrem să nu știți, fraților, despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați precum ceilalți care nu au speranță.”

I. Explicarea textului

Unul dintre scopurile acestei epistole este de a-i învăța pe creștini cum să-și trăiască viața în perspectiva revenirii lui Isus, unul dintre aspectele principale ale învățăturii creștine, alături de înviere și înălțare.

Însă tesalonicenii aveau unele întrebări privitoare la această temă, mai ales datorită faptului că proveneau dintr-o cultură în care ideea învierii era străină. În viziunea societății greco-romane, viața de după moarte însemna doar o existență vagă și difuză a sufletului, despre care se credea că există ca o umbră în lumea de dincolo – nimic asemănător cu învierea trupească glorificată a lui Isus. Prin urmare, nu este surprinzător că noii credincioși din Tesalonic se luptau cu implicațiile doctrinei privind întoarcerea fizică a lui Hristos și învierea.

În special, ei doreau să știe ce se întâmplă cu credincioșii care mor înainte ca Isus să vină din nou. Există speranță pentru ei? Aceasta este întrebarea la care Pavel răspunde în 1 Tesaloniceni 4:13-18;

și, făcând acest lucru, el ne oferă și nouă, credincioșilor de astăzi, pace, speranță și bucurie pe măsură ce așteptăm cu nerăbdare întoarcerea Lui și propria noastră înviere.

În loc să-i asigure pe cei care treceau prin vremuri grele că necazurile lor vor dispărea în curând, apostolul i-a încurajat pe toți, indiferent de circumstanțe, să se concentreze asupra speranței lor veșnice. Diversele îndemnuri și instrucțiuni din scrisorile sale subliniază faptul că, pentru a rămâne credincioși lui Hristos și a îndura vremurile grele fără a ne pierde speranța, este esențial să conștientizăm planul etern al lui Dumnezeu și ceea ce El le-a promis credincioșilor. Numai trăind cu o perspectivă eternă putem experimenta pacea care vine de la Dumnezeu și putem trăi cu o speranță care nu este clătinată de circumstanțele vieții.

În cap. 4:13–18, Pavel prezintă secvența de bază a evenimentelor care însoțesc revenirea Domnului (Parousia) și îi mângâie pe credincioși cu privire la soarta celor morți, după care, în paragraful următor (5:1–11), el îi îndeamnă pe ce vii să trăiască în perspectiva venirii zilei Domnului.

Mulți se așteptau ca Isus să se întoarcă repede după înălțarea Sa. Între timp, în perioada dintre înălțare (aprox. 33 d.Hr.) și redactarea de către Pavel a epistolelor către Tesaloniceni (aprox. 51–52 d.Hr.), mai mulți credincioși au murit, iar Pavel îi descrie pe aceștia ca fiind cei care „au adormit”. Deși este tentant să credem că această alegere a cuvintelor ar putea implica o viziune creștină distinctă asupra morții – credincioșii „dorm” pentru că vor fi treziți într-o zi la înviere – ea era de fapt folosită destul de larg în vremea lui Pavel ca eufemism pentru „a muri”.

Ce s-a întâmplat cu acești oameni după moartea lor? Se aflau oare deja, într-un fel, în prezența Domnului? Dacă nu, au ratat oare

întoarcerea Domnului? Pavel răspunde la aceste întrebări oferindu-le cititorilor săi o perspectivă asupra speranței întoarcerii Domnului. Deși credincioșii pot fi siguri că într-o zi va avea loc o înviere a morților (nu doar o existență spirituală veșnică), această înviere nu va avea loc înainte de venirea Domnului. Mai mult, întoarcerea Sa rămâne o speranță viitoare, mai degrabă decât un eveniment care a avut deja loc în trecut.

Prin urmare, credincioșii nu trebuiau să se neliniștească gândindu-se că promisiunea învierii era zadarnică, sau că cei dragi ai lor erau cumva lăsați la o parte la întoarcerea Domnului. Datorită faptului că promisiunea Sa privind întoarcerea Sa rămâne valabilă, credincioșii nu trebuie să se întristeze la fel ca restul lumii atunci când suferă pierderea unui apropiat (4:13) și se pot mângâia unii pe alții în momentele de tristețe.

Într-o zi, Isus se va întoarce pentru credincioși, a afirmat Pavel. Cei morți în Hristos vor învia, iar cei care sunt în viață în Hristos vor fi „răpiți” împreună cu ei și vor rămâne cu Domnul pentru totdeauna (4:14–17).

Termenul „răpire” („răpiți”, 1 Tesaloniceni 4:17) se referă la actul de a smulge sau de a lua ceva. Când este folosit în legătură cu venirea lui Hristos, el se referă la „răpirea” poporului lui Dumnezeu, un eveniment descris în cap. 4:15–18 și care așteaptă împlinirea sa viitoare. Potrivit lui Pavel, la răpire va avea loc o succesiune de trei evenimente: (1) coborârea personală a lui Isus, (2) învierea celor morți în Hristos și (3) „răpirea” credincioșilor pentru a-L întâlni pe Domnul în nori. Odată ce credincioșii Îl vor întâlni pe Domnul, se vor bucura de prezența Lui pentru totdeauna.

Învățătura privind „răpirea”, conform căreia credincioșii vor fi luați (în secret) de pe pământ înainte de întoarcerea lui Isus, fie

înainte, fie în timpul unei perioade de „necaz”, se bazează pe o interpretare a versetului 1 Tesaloniceni 4:17 în cadrul schemei dispensaționaliste a lui J. N. Darby, deși ideea este prezentă începând cu perioada medievală. Însă textul nu susține, de fapt, această interpretare din două motive. În primul rând, imaginea pe care o folosește Pavel este cea a împăratului care vizitează un oraș din imperiu. Termenul folosit de Pavel pentru „venirea Domnului”, *Parousia*, înseamnă prezența regelui sau a conducătorului. Când conducătorul se apropie de oraș, iar bătrânii orașului ies să-l întâmpine, aceștia se întorc și îl însoțesc în orașul care îi datorează, de drept, loialitatea. Așadar, când Isus va veni pe nori și cei credincioși ai Săi Îl vor întâmpina, ei (noi) Îl vor însoți atunci când va veni pe pământ ca adevăratul Domn, pentru a „domni împreună cu El” (Apoc. 5:10, 22:5) – nu pentru a dispărea din nou în ceruri. În al doilea rând, preocuparea pastorală a lui Pavel aici nu este aceea de a oferi un calendar al sfârșitului timpurilor, ci de a-i asigura pe cititorii săi că cei care au murit în credință nu vor rata această speranță viitoare (v.13–15).

Noul Testament arată clar că acest eveniment viitor este iminent, iar realitatea lui ar trebui să ne inspire să rămânem perseverenți în slujirea noastră față de El și în vestirea mesajului Evangheliei.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Care sunt câteva dintre întrebările de bază pe care oamenii le au despre moarte?

Întrebarea 2: Ce sentimente sau gânduri te cuprind când te gândești la creștinii pe care îi iubești și care au murit?

Întrebarea 3: Pavel nu voia ca tesalonicenii să fie în necunoaștere de cauză cu privire la soarta celor care muriseră. Care sunt pericolele spirituale ale necunoașterii învățăturilor cu privire la viața de după moarte?

Întrebarea 4: Cum poate speranța noastră creștină să influențeze teama noastră firească de moarte? Cum te pot ajuta aceste învățături să-ți înfrunți propriile temeri legate de moarte?

Întrebarea 5: Dacă Isus ar veni chiar acum, ai fi pregătit? Ce ți-ai dori să fie altfel în viața ta?

III. Aplicație

Gândește-te cine din apropiații tăi are nevoie de speranța descrisă în acest pasaj și fii un instrument al speranței lui Dumnezeu pentru acea persoană. Fii gata să pui în practică îndemnul de a plânga cu cei ce plâng, fii prezent, ascultă, mângâie, încurajează, fii disponibil să ajuți și să sprijini.

IV. Disciplina spirituală: „Plângeți cu cei ce plâng” este un îndemn pe care urmașii lui Isus Hristos îl practică intenționat. În mod natural, nouă ne vine să ne ferim de ocaziile în care vedem oamenii că suferă. Serviciile de priveghi și de înmormântare nu sunt atractive pentru niciun om. Totuși, acestea sunt ocazii în care împlinim Cuvântul lui Dumnezeu.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul tău cât de des ești dispus să stai alături de cei de lângă tine care trec prin suferință (fie că este vorba despre frați și surori de credință, colegi, vecini, etc).

Notiçe:

LECȚIA 7

Copii ai Luminii

Text: 1 Tesaloniceni 5:1-11

Ideea centrală: Urmașii lui Hristos trebuie să rămână treji, vigilenți și echipați cu armura credinței și a dragostei și cu coiful speranței mântuirii.

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 5:8 „Dar noi, care suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu armura credinței și a dragostei și să avem drept coif speranța mântuirii.”

I. Explicarea textului

În capitolul anterior, Pavel vorbise despre cei care au murit deja în credință și despre revenirea Domnului care îi va aduna pe toți credincioșii, vii și morți, laolaltă cu El (1 Tes 4:13-18). Următoarea întrebare firească a tesalonicenilor era: „Dar, când se va întâmpla asta?” Pavel nu le dă un calendar. Le arată, în schimb, cum ar trebui să trăiască. Ideea lui e simplă: adevărul despre revenirea lui Isus nu e menit să ne satisfacă curiozitatea, ci să ne schimbe felul în care trăim, chiar de azi.

Vremuri și date (5:1-3)

Pavel spune că nu mai e nevoie să le scrie „despre vremuri și soroace”, pentru că ei știu deja foarte bine ceva ce Isus însuși îi învățase: „ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea”. Expresia „ziua Domnului” vine din Vechiul Testament (Amos 5:18-20), unde vorbește despre momentul în care Dumnezeu intervine hotărât în istorie – judecată pentru cei care I s-au împotrivit și

eliberare pentru poporul Său. Pavel spune, de fapt, exact ce spusese și Isus: nici ziua, nici ceasul revenirii nu pot fi cunoscute dinainte (Matei 24:36, 42-44). Lipsa unui calendar nu e datorită faptului că nu există informație clară, ci e o alegere intenționată, menită să ne țină treji, nu să ne facă să speculăm. Așadar, revenirea Domnului e un lucru sigur, dar momentul nu e previzibil: știm cu certitudine că va avea loc, dar nu putem ști dinainte când. Cei care vor dori să se bizuie pe propria „pace și liniște” (v.3) vor fi luați prin surprindere de o pieire la fel de sigură și de bruscă precum durerile nașterii care vin peste o femeie însărcinată.

Copii ai luminii, nu ai întunericului (5:4-5)

Pentru cei din Tesalonic, lucrurile stau altfel. Deși nimeni nu știe data exactă, ziua aceea nu ar trebui să-i prindă nepregătiți pe cei care cred, „căci voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei” (v.5). Pavel nu vorbește aici despre ceva ce trebuie să facem, ci despre cine suntem deja. A fi „fiu al luminii” nu e doar o etichetă morală, ci arată înspre ce ne-am legat prin credința în Hristos: aparținem deja „zilei” care va răsări deplin la revenirea Domnului, chiar dacă, deocamdată, trăim tot în mijlocul unei lumi întunecate. Teologii numesc asta tensiunea dintre „deja” și „nu încă”, o idee pe care o găsim peste tot în Noul Testament: ceea ce Dumnezeu ne-a oferit deja prin Hristos se va împlini pe deplin abia la sfârșit. Contrastul pe care îl face Pavel între lumină și întuneric, între zi și noapte, nu e doar o figură de stil frumoasă. El descrie două feluri complet diferite de a trăi: unul marcat de nepăsare și lipsă de veghere, celălalt de trezire și de apartenență la Hristos.

Chemați la veghere, nu la calcule (5:6-8)

Din tot ce am văzut până acum reiese un îndemn practic: „să nu dormim, ca și ceilalți, ci să veghem și să fim treji” (6). „Somnul”

de care vorbește Pavel aici nu e odihna obișnuită, ci nepăsarea spirituală, o stare în care nu mai luăm în serios chemarea lui Hristos. La fel cum noaptea e vremea somnului și a beției (v.7), lumea trăiește adesea amorțită spiritual, fără să bănuiască ce se apropie.

Greșeala pe care o putem face este să încercăm să calculăm zilele, să potrivim semnele și evenimentele lumii cu un fel de calendar profetic. Aceasta este o ispită care a existat în fiecare generație a bisericii. Dar Pavel nu le dă tesalonicenilor un calendar, ci îi îndeamnă să se echipeze: „să ne îmbrăcăm cu armura credinței și a dragostei și să avem drept coif speranța mântuirii” (v.8). Imaginea vine din Isaia 59:17, unde Dumnezeu Însuși Se îmbracă „cu dreptatea ca platoșă” și cu „mântuirea ca și coif” ca să-Și apere poporul. Pavel folosește acum aceeași imagine, dar de data asta noi suntem cei chemați să ne îmbrăcăm. Credința și dragostea sunt platoșa care ne apără inima, iar speranța mântuirii e coiful care ne ocrotește mintea de descurajare și de teamă. Esența acestor scrisori nu e satisfacerea curiozității despre cronologie, ci speranța revenirii ca motiv real pentru o viață sfântă. A veghea, deci, nu înseamnă anxietate sau resemnare, ci o trezire centrată pe lucrarea lui Dumnezeu în noi.

Temelia sigură a nădejdi noastre (5:9-11)

De ce putem veghea cu speranță, și nu cu frică? Pavel ne dă un motiv solid, care nu depinde de noi: „Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânia, ci pentru a obține mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi” (v.9-10). Cei care sunt în Hristos sunt îndreptați spre mântuire, nu spre judecată, nu pentru că am veghea suficient de bine sau am merita-o prin perspicacitatea noastră, ci pentru că El „a murit pentru noi”. Siguranța nădejdi noastre nu stă în cât de constanți suntem noi în veghere, ci în ce a

făcut deja Hristos pe cruce. Aceste versete nu sunt menite să ne facă anxioși, ci să ne dea putere să perseverăm și să trăim curat, tocmai pentru că viitorul nostru e deja asigurat în Hristos. De aceea, fie că vom fi încă în viață la revenirea Domnului („vegheș”), fie că vom fi murit deja („dormim” — aceeași idee ca în 4:13-15), vom „trăi împreună cu El” (v.10).

Pavel încheie exact așa cum încheiase și secțiunea anterioară (vezi 4:18): „încurajați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții” (v.11). Tot ce am învățat despre viitor nu e menit să rămână doar o idee teoretică, ci să se vadă într-o comunitate care se sprijină reciproc, prin cuvinte și prin fapte, în lumina sigură a revenirii lui Hristos.

II. Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Ce înseamnă, practic, să fii „copil al luminii” și nu „al întunericului”, în lumea de azi?

Întrebarea 2: Ce riscuri apar când creștinii încearcă să calculeze sau să ghicească data revenirii Domnului?

Întrebarea 3: Ce te-ar putea adormi spiritual în perioada asta din viața ta, și ce te ajută să rămâi treaz?

Întrebarea 4: Cum te ajută, concret, „armura credinței și a dragostei” și „coiful speranței mântuirii” să rămăi treaz?

Întrebarea 5: Pe cine din biserica ta îl poți încuraja concret săptămâna asta, și cum ai putea face asta?

III. Aplicație

Nu e important să te frământă întrebarea „cât mai e până atunci?”, ci, mai degrabă „trăiesc eu azi ca un fiu al luminii?” Ia sfințenia în serios, nu din frică, ci din certitudinea că vom trăi împreună cu El, orice ar veni. Și încurajează-i pe cei din jurul tău; nădejdea asta nu ți-a fost dată ca s-o duci singur, ci să o ducem împreună, până când lumina va birui întunericul deplin.

IV. Disciplina spirituală: Sfințirea este cea mai bună cale de a ne pregăti pentru revenirea Domnului.

Dacă în viața ta sunt lucruri/situații/relații care sunt în întuneric, atunci ia o decizie astăzi de a aduce lucrurile la „lumină”.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul tău care este domeniul din viața ta în care simți că te zbați între „întuneric și lumină”.

Notițe:

LECȚIA 8

Viața în Comunitatea Regelui

Text: 1 Tesaloniceni 5:12-28

Ideea centrală: O viață trăită în „lumină” implică prețuirea slujitorilor și membrilor bisericii, cultivarea păcii, bucuriei și a rugăciunii în orice circumstanțe.

Verset cheie: 1 Tesaloniceni 5:24 „Cel Ce vă cheamă este credincios și va face lucrul acesta.”

I. Explicarea textului

În lecția precedentă am văzut că așteptarea revenirii Domnului ne cheamă să fim treji și vigilenți. În această lecție, Pavel arată cum se vede această așteptare în viața bisericii. O comunitate care trăiește „în lumină” este caracterizată de respect, pace, grijă reciprocă, bucurie, rugăciune și mulțumire.

În acest fragment Pavel abordează trei aspecte esențiale ale vieții bisericii locale: relația cu cei ce slujesc biserica (v. 12-13), relațiile dintre membrii bisericii (v. 14-15) și viața de închinare a comunității (v. 16-22). În final, v. 23-28 ne aduc aminte că întreaga viață creștină este susținută de credințioșia lui Dumnezeu, Cel care ne cheamă și ne sfințește.

Păstorirea (5:12-13)

Pavel le cere credincioșilor să-i recunoască și să-i prețuiască pe cei care muncesc pentru ei, îi conduc în Domnul și îi sfătuiesc. Accentul nu cade pe titlurile sau poziția lor, ci pe lucrarea pe care

o împlinesc în mijlocul bisericii, în special prin îndrumare și grijă pastorală.

Relația dintre lideri și membrii bisericii trebuie să fie caracterizată de respect și dragoste. Pavel leagă această atitudine de chemarea: „Trăiți în pace unii cu alții”. Conducerea bisericii nu trebuie să devină o formă de dominare, iar membrii nu trebuie să răspundă prin dispreț sau lipsă de respect. O biserică sănătoasă presupune slujire și responsabilitate reciprocă.

Părtășia (5:14-15)

Pavel se adresează întregii biserici: „Vă rugăm, fraților!”. Responsabilitatea pentru sănătatea spirituală a bisericii nu aparține doar liderilor. Pavel se adresează întregii comunități și arată că fiecare credincios trebuie să fie preocupat de binele celui alt.

Cei leneși trebuie avertizați, cei descurajați trebuie încurajați, cei slabi trebuie sprijiniți, iar față de toți este necesară răbdarea. Pavel nu propune aceeași reacție pentru fiecare situație, ci o grijă potrivită nevoii fiecăruia. În toate aceste relații, răzbunarea trebuie respinsă, iar binele trebuie urmărit în mod activ. Astfel, biserica este o comunitate în care credincioșii nu doar primesc încurajare, ci și oferă îndemn, sprijin, răbdare și slujire unii altora.

Închinarea (5:16-22)

În acest pasaj observăm că toate verbele sunt la plural, astfel încât par să descrie manifestări creștine publice și colective, mai degrabă decât individuale și private. De aici concluzia că în aceste cuvinte Pavel urmărește să se refere la închinarea publică care este o parte vitală a vieții bisericii locale. În continuare Pavel prezintă câteva elemente esențiale ale vieții de închinare a comunității: bucuria, rugăciunea, mulțumirea și discernământul.

„Bucurați-vă întotdeauna” nu înseamnă că un creștin trebuie să fie permanent fericit indiferent de circumstanțe, ci că închinarea lui trebuie să fie caracterizată de bucurie în Domnul, o declarație plină de bucurie a ceea ce Dumnezeu a făcut și a dăruit prin Hristos. Rugăciunea trebuie să fie o practică permanentă a bisericii, iar mulțumirea trebuie să însoțească viața credincioșilor „în toate împrejurările”, deoarece aceasta este voia lui Dumnezeu în Hristos.

Pavel le cere credincioșilor să nu stingă Duhul și să nu disprețuiască mesajele profetice, dar nici să nu accepte fără discernământ orice mesaj pretins a veni din partea lui Dumnezeu. Totul trebuie cercetat, ce e bun trebuie păstrat, iar ce e greșit trebuie respins. Viața de închinare presupune, așadar, atât deschidere față de lucrarea Duhului, cât și discernământ bazat pe adevăr.

Încheiere/Concluzie (5:23-28)

La final, Pavel trece de la îndemnul adresat bisericii la rugăciunea pentru lucrarea lui Dumnezeu în viața ei. El se roagă ca Dumnezeu să-i sfințească pe deplin și ca întreaga lor ființă să fie păstrată fără prihană până la venirea Domnului Isus. Apoi le aduce aminte că însuși Dumnezeu îi susține cu credincioșie.

În final, îi încredințează harului lui Dumnezeu. Astfel, scrisoarea care a început cu har se încheie tot cu har. Nu este însă o formulă goală, convențională, căci harul este inima Evangheliei. Biserica locală nu trebuie doar să primească Evanghelia și să o transmită mai departe, ci și să o întruchipeze într-o viață comunitară de iubire reciprocă. Doar harul lui Hristos poate realiza acest lucru.

II. Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Care sunt așteptările tale cu privire la slujirea liderilor bisericii și cum îi poți tu ajuta să-și facă bine slujba?

Întrebarea 2: Conform acestui pasaj, care sunt câteva modalități prin care o biserică locală ar putea arăta dragoste creștină?

Întrebarea 3: În ce fel e implicată biserica locală în procesul tău de maturizare spirituală?

Întrebarea 4: Care este domeniul din viața ta asupra căruia ți-a atras atenția Domnul spunându-ți că ai nevoie de schimbare? Cum te pot ajuta cei din grupul mic sau din biserică?

Întrebarea 5: Care este legătura dintre rolul fiecărui credincios în sfințirea personală (v. 13-22) și rolul lui Dumnezeu (v. 23-24)? Caută argumente și în alte pasaje.

III. Aplicație

Rugați-vă neîncetat! (5:17) – Roagă-te în întâlnirile publice ale bisericii, dar și în alte momente (familie, grup mic, etc). Fii consecvent și în rugăciunea personală. Ar trebui să ne rugăm pentru cei din biserica noastră, pentru biserica din întreaga lume, pentru liderii ei, pentru credincioșia ei față de adevărul revelației lui Dumnezeu, pentru sfințenia, unitatea și misiunea ei; pentru națiunea, parlamentul și guvernul nostru și pentru o societate dreaptă, liberă, plină de compasiune; pentru misiunea mondială, în special pentru locurile și popoarele care se opun Evangheliei; pentru pace, dreptate și grijă față de mediul înconjurător, pentru cei săraci, asupriți, flămânzi, fără adăpost și bolnavi.

IV. Disciplina spirituală: Rugăciunea este considerată cea mai importantă disciplină alături de cea citirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Fii gata să împărtășești cu cei din jurul tău care este modul în care practici această disciplină și care sunt beneficiile ei în viața ta.

Notiçe:

LECȚIA 9

Judecata Lui Dumnezeu este dreaptă

Text: 2 Tesaloniceni 1:1-12

Ideea centrală: Dreptatea lui Dumnezeu se va manifesta deplin la descoperirea Regelui Isus.

Verset cheie: 2 Tesaloniceni 1:6-7 „Căci este drept din partea lui Dumnezeu să-i răsplătească cu necaz pe cei ce vă necăjesc, iar vouă, celor ce sunteți în necaz, să vă dea odihnă împreună cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui”

I. Explicarea textului

Apostolul Pavel începe și această a doua scrisoare cu un salut identic cu cel din prima scrisoare. Acest salut urma să fie doar preambulul încurajărilor lui pentru cei din Tesalonic care se confruntau cu persecutori și învățători falși. El dorea să le îndrepte atenția asupra „parousiei”, a revenirii Domnului Isus, când judecata Lui Dumnezeu va face dreptate.

Mulțumire pentru harul Lui Dumnezeu (1:3-4)

Cu toate că începutul celei de a doua scrisori seamănă cu începutul celei dintâi (vorbește tot despre mulțumire) observăm că acum Pavel consideră oportună mulțumirea pentru creșterea spirituală a tesalonicenilor, dar se vede obligat să o atribuie harului lui Dumnezeu. Este adevărat că nu folosește cuvântul „har”. Totuși, el atribuie sănătatea lor spirituală lui Dumnezeu. Căci, în loc să-i felicite pentru credința, dragostea și perseverența lor, el îi

mulțumește lui Dumnezeu pentru aceste lucruri și, într-adevăr, recunoaște că ar trebui să facă întotdeauna acest lucru.

„Mulțumirea” și „lauda” din acest pasaj par incompatibile, deoarece mulțumirea îi acordă meritul lui Dumnezeu, în timp ce lauda/aprecierea aici pare că acordă meritul oamenilor. Totuși, există un fel de laudă/apreciere care este perfect compatibilă cu mulțumirea, deoarece, în realitate, semnifică „lauda în Domnul”. În acest sens, mulțumirea și lauda/aprecierea sunt două fețe ale aceleiași monede. Când vorbim cu Dumnezeu, Îi mulțumim pentru harul Său; când vorbim cu oamenii, lăudăm pe Dumnezeu pentru modul în care harul Său a transformat viețile fraților noștri.

Dreptatea lui Dumnezeu (1:5-10)

Pavel vede dovezi ale harului lui Dumnezeu atât în transformarea vieților tesalonicenilor cât și în judecata lui Dumnezeu care este dreaptă (v.5a). Isus îi învățase că suferința era calea inevitabilă spre glorie, atât pentru el, cât și pentru urmașii săi. Tot așa, și Pavel le spune că numai prin multe necazuri putem intra în Împărăția lui Dumnezeu și că numai dacă împărtășim suferințele lui Hristos vom împărtăși vreodată slava Lui. Așadar, suferința și slava, necazul și Împărăția, nu pot fi separate una de cealaltă. Prin urmare, din moment ce Dumnezeu îngăduie suferința, ei erau asigurați că El îi pregătea pentru glorie. Suferința lor era în sine o dovadă a dreptății lui Dumnezeu, deoarece era prima parte a ecuației care garanta că a doua parte (slava) va urma.

Pe de altă parte, deși Dumnezeu le permitea persecutorilor o oarecare libertate, El avea în vedere întărirea vieții celor din Tesalonic. El era de partea lor, susținându-i și sfințindu-i. Dumnezeu folosea persecuțiile lor ca mijloc prin care să le dezvolte credința, dragostea și perseverența.

Într-adevăr, pentru că Dumnezeu este drept, într-o zi va face dreptate El va întoarce soarta ambelor grupuri, a persecutorilor și a persecutaților, când Hristos va veni. El îi va pedepsi pe cei ce au persecutat (v.6) și va da eliberare (din suferință) celor care au suferit (v.7a). Noi avem tendința de a vedea doar aparențele. Vedem răutatea, cruzimea, puterea și aroganța oamenilor răi care persecută. Vedem suferințele poporului lui Dumnezeu care este oprimat, ridiculizat, boicotat, hărțuit, închis, torturat și ucis. Cu alte cuvinte, ceea ce vedem este nedreptatea – pe cei răi prosperând și pe cei drepti suferind. Suntem tentați să protestăm împotriva lui Dumnezeu și împotriva a ceea ce percepem ca nedreptate. „De ce nu face Dumnezeu ceva?” ne revoltăm noi. Răspunsul este că El îngădui suferința poporului Său pentru a-l pregăti pentru împărăția Sa cerească. El permite celor răi să triumfe temporar, dar judecata Sa dreaptă va cădea asupra lor în cele din urmă. În acest fel, Pavel vede dovezi că judecata lui Dumnezeu este dreaptă chiar în situația în care am putea vedea doar nedreptate. Când va reveni Hristos, El nu doar că va judeca pe cei care au respins Evanghelia, ci va fi și glorificat în poporul Său sfânt, care-i include și pe tesaloniceni, care, auzind mărturia apostolului pentru ei (Evanghelia), au crezut (v.10).

Așadar, atunci când Isus va reveni în slava Sa, El va fi glorificat în mijlocul poporului Său. Noi nu numai că Îl vom vedea, ci vom fi și părtași slavei Lui. Vom fi schimbați complet și permanent, fiind asemeni Lui. Și în transformarea noastră, slava Lui se va vedea în noi, căci vom fi înveșmântați în slava lui Hristos, așa cum El a fost înveșmântat în slava Tatălui Său.

Rugăciunea pentru manifestarea puterii lui Dumnezeu (1:11-12)

Viziunea escatologică a lui Pavel îl conduce la o rugăciune stăruitoare. Pavel le spune tesalonicenilor (și nouă) că perspectiva

transformării lor finale este un stimulent pentru căutarea sfințeniei acum.

Având în vedere acest lucru, scrie el, și anume glorificarea viitoare a lui Hristos în poporul Său, ne rugăm neîncetat pentru voi. Rugăciunea este cea care leagă viitorul de prezent.

Rugăciunea lui Pavel constă din două cereri paralele. Prima este ca Dumnezeu nostru să îi facă vrednici de chemarea Sa (v.11a). Nu există nicio posibilitate ca noi să acumulăm merite înaintea Lui Dumnezeu. Când Dumnezeu ne-a chemat la Sine prin Hristos, a făcut-o în baza harului Său față de cei nevrednici și fără merite. De atunci, El ne-a chemat să „trăim o viață vrednică de chemarea” cu care am fost chemați. El a lucrat în noi pentru a reduce decalajul dintre ceea ce eram când ne-a chemat și ceea ce ar trebui să fim și vom fi. Numai așa putem fi „socotiți vrednici” de chemarea Sa și, prin urmare, de intrarea în Împărăția Sa (v.5). A doua cerere a lui Pavel este aceasta: ca, prin puterea Sa, El [Dumnezeu] să ducă la îndeplinire orice dorință de bunătate și orice faptă a voastră inspirată de credință (v.11b). Ideea lui Pavel este că „intenția” și „credința” sunt atitudini ale minții și inimii; prin urmare, el se roagă ca Dumnezeu să le aducă la rodire pe amândouă prin puterea Sa, și rodirea să se concretizeze în fapte bune. Totuși nu acesta e obiectivul suprem al rugăciunilor lui Pavel. El are un motiv și mai înalt și mai nobil: slava lui Isus Hristos. Ne rugăm aceasta, scrie el, „pentru ca numele Domnului nostru Isus să fie slăvit în voi și voi în El, după harul Dumnezeului nostru și al Domnului Isus Hristos” (v.12). Când poporul lui Dumnezeu trăiește - prin puterea lui Dumnezeu, o viață vrednică de chemarea Lui - atunci Isus Însuși este văzut și onorat în urmașii Lui. Doar prin unirea cu Isus chipul Lui Dumnezeu va fi văzut în viețile acestora.

II. Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Pavel începe scrisoarea cu mulțumiri. De ce este mulțumirea un aspect important în viața credinciosului și ce faci tu ca să ai o inimă recunoscătoare?

Întrebarea 2: Ce faci sau îți propui să faci în sprijinul creștinilor care sunt persecutați?

Întrebarea 3: Cum te-a ajutat/te poate ajuta ceea ce spune Pavel în acest pasaj atunci când ai trecut/vei trece prin suferință?

Întrebarea 4: Ce fel de schimbări vor trebui să aibă loc în inimile noastre pentru a putea fi buni cu cineva care ne-a făcut rău?

Întrebarea 5: Privind la exemplul celor din Tesalonic, ce îți propui pentru a-ți focaliza viața mai mult asupra împărăției Lui Dumnezeu?

III. Aplicație

Învăță de la Pavel să-ți încurajezi frații!

Poate te găsești într-una din următoarele situații cu privire la încurajare:

1. Fie o faci așa: „Bravo! Cred că ești minunat. Sunt mândru de tine” și riști să te apropii de lingușire, să încurajezi mândria fratelui tău și să ”furi” meritele lui Dumnezeu.
2. Fie nu-i spui nimic, înlocuind lingușirea cu tăcere, astfel aducând mai de grabă descurajare.

Dacă urmezi exemplul lui Pavel din această scrisoare, vei evita atât felicitarea nepotrivită (care poate corupe), cât și tăcerea (care descurajează). În schimb, poți aprecia și încuraja frații într-un mod sănătos: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine, frate sau soră. Îi

mulțumesc pentru darurile pe care ți le-a dat, pentru harul Său în viața ta, pentru ceea ce văd în tine din dragostea și blândețea lui Hristos.”

IV. Disciplina spirituală: Dezvoltă-ți abilitatea de a încuraja!

Amintește-ți când ai încurajat ultima dată pe cineva și pentru ce anume ai făcut-o. Împărtășește-ți experiența cu cei din grup.

Dă un exemplu din viața ta când ai fost încurajat de cineva.

Notiçe:

LECȚIA 10

Feriți-vă de amăgiri și amăgitori!

Text: 2 Tesaloniceni 2:1-12

Ideea centrală: Ancorarea în Cuvânt ne ferește de ereziile privitoare la revenirea Domnului.

Verset cheie: 2 Tes. 2:1-2 'În ce privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați sau tulburați așa de repede în mintea voastră nici de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo scrisoare ca venind din partea noastră, care spune că ziua Domnului a și venit.

I. Explicarea textului

Atunci când persecuția și presiunea lumii (prin ispite) nu reușesc să destabilizeze biserica, satan recurge la o metodă mult mai rafinată pentru a tulbura pacea bisericii – erezia. Învățătura falsă sau erezia este una din acele metode prin care de-a lungul timpului diavolul a reușit să destabilizeze biserici.

După cum putem deduce din primele versete, nu doar persecutorii încercau să tulbure pacea bisericii din Tesalonic, ci și învățătorii mincinoși aveau o contribuție însemnată. Învățătura falsă viza „venirea Domnului” și „strângerea noastră laolaltă cu El”. (v.1). Pavel abordează această temă în mod direct, sperând să pună capăt confuziei lor prin clarificarea faptelor. În textul din această lecție vedem cum apostolul se folosește de învățătura pe care le-o oferise deja tesalonicenilor — atât prin viu grai, cât și în prima sa epistolă – pentru a le aduce claritate în minte și pace în inimi.

Nu vă tulburați!

Principală grijă a lui Pavel este ca ei să nu se lase «clătinați așa de repede» în mintea lor și să nu se «tulbure» (2 Tes. 2:2). Tesalonicenii fuseseră clătinați, agitați și împinși spre confuzie de «vreun duh, vreo vorbă sau vreo epistolă» care pretindea că vine din partea unei autorități apostolice sau profetice. Aflăm aici că unii dintre ei se temeau că a doua venire a Domnului deja avusese loc. Erau speriați că ziua Domnului a sosit și că au ratat-o! Prin urmare, aceștia erau tulburați de faptul că Dumnezeu i-a abandonat într-o lume plină de suferință în care nimic nu mai are sens. Pavel nu vrea ca credința lor să fie tulburată de aceste lucruri. El manifestă o grijă pastorală față de ei și în același timp le canalizează atenția înspre ceea ce urma să spună mai departe.

Nimeni să nu vă înșele!

Fiindcă ținta învățăturilor false este amăgirea, Pavel atrage atenția asupra acestui aspect începând cu versetul 3. Apostolul dezvoltă câteva detalii care preced „ziua aceea” când va reveni Domnul, tocmai pentru a demonstra că acest lucru nu s-a întâmplat și nu are cum să se întâmple decât după ce au loc următoarele etape: lepădarea de credință; descoperirea omului fărădelegii; ce anume îl împiedică să fie descoperit; lucrările omului fărădelegii; finalul „celui nelegiuit” (v. 3-8). Toate aceste lucruri, le spune Pavel, nu s-au întâmplat, deci nu vă tulburați, și nu vă lăsați înșelați. Apostolul îi cheamă astfel la discernământ duhovnicesc și vigilență în privința amăgirilor și amăgitorilor.

Dar la fel ca și cei din Tesalonic, și noi avem nevoie de discernământ deoarece interpretările legate de cine este „omul fărădelegii” (anticristul) a produs de-a lungul timpului mai multă confuzie decât claritate. De aceea, în continuare vom prezenta pe

scurt câteva detalii care pot aduce lumină și o înțelegere mai clară asupra fenomenului.

Fundamentele biblice ale Anticristului

Abordarea identificării Anticristului cere o adâncă umilință și prudență exegetică. Istoria Bisericii este plină de speculații imprudente și încercări eșuate de a adăuga un nume contemporan pe lista „omului fărădelegii”. În schimb, trebuie să urmărim cu atenție evoluția acestei așteptări în cadrul Scripturii:

- Profetul Daniel îl prefigurează prin împăratul sirian Antioh IV Epifanul care a profanat Templul din Ierusalim, așezând în el „urâciunea pustiirii”. Antioh a funcționat ca prototip istoric al conducătorului arogant ce rostește hule împotriva Celui Preaînalt.
- Domnul Isus (în discursul de pe Muntele Măslinilor) și Apostolul Pavel au preluat și au recontextualizat profeția lui Daniel, arătând că ea își așteaptă o împlinire viitoare, escatologică.
- Apostolul Ioan în epistolele sale, oferă o cheie esențială. Ioan este singurul care folosește termenul de „Anticrist”, dar arată că așteptarea acestuia se îplinea deja prin numeroșii învățători falși din vremea sa care negau Întruparea („mulți anticriști”), la fel cum Isus avertizase cu privire la „Cristoși falși”.

Așa cum nota William Hendriksen, „istoria se repetă. Mai bine zis, profeția își găsește împlinirea în moduri multiple.” Toți conducătorii tirani și învățătorii falși din istorie au fost doar precursori sau prefigurări ale „omului fărădelegii” final – o persoană umană reală, escatologică și istorică, reprezentând manifestarea decisivă a răului înainte de venirea Domnului.

Prin urmare, considerăm că deși răul este sistemic de-a lungul istoriei, Pavel descrie în 2 Tesaloniceni o persoană, un lider unic al

rebeliunii finale împotriva lui Dumnezeu, a cărei apariție istorică va fi de neconfundat.

În ceea ce privește factorul restrictiv care împiedică răspândirea fărădelegii interpretarea cea mai răspândită este aceea că aici Pavel se referă pe de-o parte la lucrare Bisericii de propovăduire a Evangheliei („ce-l oprește”/ 2 Tes 2:6) și pe de altă parte la prezența Duhului Sfânt în mijlocul credincioșilor („acela care-l oprește”/ 2 Tes 2:7).

În final, învățătura lui Pavel privind izbucnirea răzvrătirii și arătarea omului fărădelegii nu are scopul de a stârni speculații senzaționaliste sau teamă în rândul credincioșilor, ci de a oferi discernământ spiritual și vigilență fermă. Deși puterea răului și sfidarea Legii divine par să înainteze subversiv în istorie, Biserica trebuie să-și reamintească faptul că această revoltă este strict limitată în timp și subordonată planului lui Dumnezeu. Manifestarea finală a Anticristului nu va fi altceva decât semnalul iminent al *parusiei*.

Aduceți-vă aminte!

În versetele 5 și 6 Pavel le reamintește de faptul că lucrurile menționate de el sunt în conformitate cu învățătura pe care aceștia au primit-o de la apostol. Tesalonicenii trebuiau să își aducă aminte. Ei știau din învățăturile primite din partea lui Pavel care va fi dinamica lucrurilor în ceea ce privește revenirea Domnului. Prin aceste cuvinte apostolul le readuce aminte (așa cum sugerează și tema acestei lecții) de faptul că ei trebuie să fie ancorați în Cuvânt pentru a nu fi clătinați sau tulburați de idei sau învățături false privind revenirea Domnului.

În contrast cu cei ce nu sunt ancorați în Cuvânt vor fi aceia care nu au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți (v. 9-10). Cei ce

nu au crezut adevărul, ci și-au găsit plăcerea în nedreptate vor fi înșelați de Satan prin omul fărădelegii, prin tot felul de semne și minuni mincinoase în așa fel încât aceștia îl vor urma. Avertismentul lui Pavel este unul serios: fie ești ancorat în cuvânt și nu vei fi clătinat, fie nu ești ancorat și vei fi înșelat.

Dumnezeu este în control

Un aspect important care reiese din acest pasaj și pe care Pavel îl transmite tesalonicenilor (dar și nouă) este faptul că Dumnezeu este în control. Nimic nu se întâmplă fără voia Lui suverană, iar dovada acestui fapt este acela că satan își va desfășura planul până când Dumnezeu va spune stop. „Omul nelegiuit” va fi omorât de Domnul cu „suflarea gurii Sale” (v.8).

Toate detaliile sunt cunoscute și îngăduite de Dumnezeu. Atât începutul cât și finalul îi aparțin lui Dumnezeu. El a fost, este și va fi biruitor în tot ceea ce și-a propus. Ancorați în cuvânt, vom fi și noi biruitori împreună cu El.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Cum poți face deosebirea între o învățătură corectă și una greșită?

Întrebarea 2: Cum trebuie să acționăm ca și biserică atunci când observăm în mijlocul comunității oameni tulburați de învățături false?

Întrebarea 3: Care credeți că este caracteristica principală a omului fărădelegii care arată spre esența naturii sale și a scopului urmărit de el (v.4, vezi și 1 Ioan 2:18,22; 4:3)?

Întrebarea 4: 2 Tes. 2:10 arată că mântuirea necesită nu doar cunoașterea adevărului, ci și „dragostea adevărului” (NTR). De ce a ales Pavel cuvântul „dragoste” în locul simplului „a cunoaște”?

Întrebarea 5: Ce domenii din viața ta arată o lipsă de încredere în suveranitatea lui Dumnezeu?

III. Aplicație:

Tulburarea, teama și nesiguranța pătrund în viața noastră atunci când ne mutăm privirea de la Hristos la circumstanțe. Un om înfricoșat este un om disperat după siguranță. Pavel combate frica irațională și contagioasă prin Adevăr, Discernământ și Aducere-aminte. Iată cum putem face și noi acest lucru în mod practic:

- Identifică și expune frica: Conștientizează fricile iraționale și adu-le imediat în lumina Cuvântului lui Dumnezeu pentru a le evalua corect.
- Cere ajutor celor din grupul mic sau din partea unei persoane mature în credință, care poate aduce claritate asupra situației.
- Rămâi conectat zilnic la Scriptură, cultivă părtășia strânsă cu frații și practică darea de socoteală.

IV. Disciplina spirituală/ Solitudinea este una dintre disciplinele care ne ajută cel mai mult să ne deconectăm de la agitația de zi cu zi. Alături de disciplina tăcerii ne ajută să ne concentrăm mai mult pe adevăr și să ne amintim care sunt lucrurile care contează cu adevărat în viața aceasta.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul tău despre modul în care tu practici această disciplină și care sunt beneficiile de care te-ai bucurat în urma practicării ei.

Notiçe:

LECȚIA 11

Rămâneți fermi în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu

Text: 2 Tesaloniceni 2:13-17

Ideea centrală: Stabilitatea noastră în mijlocul haosului vine din certitudinea că suntem aleși de Dumnezeu și chemați prin Evanghelie să primim slava Domnului nostru Isus Hristos.

Verset cheie: 2 Tesaloniceni 2:15 „Așadar, fraților, rămâneți fermi și păstrați tradițiile în care ați fost învățați, fie prin cuvânt, fie prin scrisoarea noastră.”

I. Explicarea textului

Certitudinea mântuirii – Credințioșia lui Dumnezeu pentru cei aleși (2:13-14)

A doua Epistolă către Tesaloniceni își aduce cea mai importantă contribuție teologică în domeniul escatologiei. Suferința tesalonicenilor îl determină pe Pavel să-i încurajeze, reamintindu-le că se apropie ziua judecății, când Hristos se va întoarce în glorie pentru a-i pedepsi pe cei răi și a-i răsplăti pe cei dreți (1:5–10; 2:10–12, 13–14). Ca întotdeauna, această teologie are un scop pastoral, nu doar pentru a alina neliniștea tesalonicenilor cu privire la ziua Domnului, ci și pentru a-i asigura de planul stabilit de Dumnezeu pentru ei. Acest mesaj este exprimat clar în 2:13–17, versete care, mai mult decât oricare altele, pot fi considerate un rezumat al epistolei.

Acest pasaj plasează starea actuală a tesalonicenilor („iubiți de Domnul”) în cadrul tensiunii escatologice tipice „deja – nu încă”:

„Dumnezeu v-a ales” și „v-a chemat”, pe de o parte, „ca să fiți mântuiți”, iar pe de altă parte, ca „să aveți parte de slava Domnului nostru Isus Hristos”. Mijlocul chemării lui Dumnezeu este Evanghelia propovăduită de Pavel, în timp ce ei sunt păstrați în această stare atât prin mijloace divine („lucrarea de sfințire a Duhului”), cât și prin mijloace omenești („credința în adevăr”).

Pe lângă lucrarea Duhului, Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl (într-o lucrare trinitară a harului) sunt, de asemenea, activi în păstrarea și încurajarea credincioșilor. Totuși, credincioșii nu trebuie doar să aștepte pasiv eliberarea lor finală, ci trebuie, de asemenea, să-și trăiască în mod activ credința „în orice faptă și cuvânt bun”.

Așadar, rămâneți fermi și țineți-vă de Cuvântul lui Dumnezeu (2:15-17)

În viața creștină, există anumite adevăruri pe care trebuie să le înțelegem pe deplin și de care trebuie să ne agățăm cu tărie pentru a putea persevera în încercările și necazurile pe care trebuie să le îndurăm. În cap. 2, Pavel a vorbit despre unele dintre aceste pericole sau greutăți – vremurile de necaz, omul fărădelegii și înșelăciunile lui Satan. Acum dorește să ne prezinte câteva adevăruri pe care să ne ancorăm viața creștină, pentru care să-I mulțumim lui Dumnezeu.

Dacă tema principală a lui Pavel în 2:13-14 s-a referit la suveranitatea lui Dumnezeu în mântuire, accentul din 2:15-17 cade pe răspunsul nostru la Cuvântul lui Dumnezeu. Problema din Tesalonic era că, renunțând la Cuvântul lui Dumnezeu din cauza înșelăciunii, unii nu reușeau să creadă și să iubească adevărul.

În contrast cu oamenii pe care anticristul îi înșală și îi conduce spre condamnare se află „frații și surorile” lui Pavel din Tesalonic, pentru care el mulțumește din nou. Spre deosebire de cei care nu

au crezut adevărul, el le reamintește tesalonicenilor că ei au crezut adevărul. În timp ce Satan i-a determinat pe unii să se îndepărteze de adevăr, Duhul lui Dumnezeu i-a făcut capabili să creadă în el. Prin urmare, întrucât au pornit pe calea creștină prin credința în adevăr, porunca lui Pavel pentru ei este să-și continue viața creștină rămânând tari și ținând cu tărie de adevăr (vezi 2:15), spre deosebire de a fi înșelați și tulburați (vezi 2:2).

Pavel pune în contrast informațiile false pe care tesalonicenii le consideră în mod eronat ca provenind de la el cu „tradițiile” (*paradoxeis*) autentice pe care el le-a transmis. Versetul 15 este, așadar, concluzia logică a întregii secțiuni, cu îndemnul să se țină de tradiții, fie că sunt transmise din gură în gură, fie prin scrisoare.

Rugăciunea finală constituie o concluzie firească pentru restul capitolului și, mai ales, pentru versetele 2:13-15. Bisericii din Tesalonic, a cărei speranță fusese zdruncinată și care se confrunta cu descurajarea din cauza persecuției continue și a înșelăciunii satanice, Pavel îi oferă siguranța iubirii și harului suveran al lui Dumnezeu. Pe baza înfrângerii inevitabile a tuturor forțelor răului prin venirea Domnului Isus Hristos, el se roagă ca tesalonicenii să fie încurajați să rămână tari și să aibă încredere deplină în speranța că vor avea parte de slava Domnului nostru Isus Hristos.

II. Întrebări/ Discuții în grup

Întrebarea 1: Privind înapoi, care sunt câteva dintre modalitățile prin care Dumnezeu a lucrat în viața ta pentru a te conduce spre credință?

Întrebarea 2: Nu de puține ori vedem în jurul nostru credincioși tulburați, neliniștiți sau chiar furați de învățăturile false. Ce poți face pentru ei ca să-i readuci la adevărul lui Hristos?

Întrebarea 3: Pe ce adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu îți clădești tu viața?

Întrebarea 4: Isus a spus: „Cel care va rămâne neclintit până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 24:13). Care sunt unele aspecte din viața credincioșilor care le îngreunează „rămânerea în cursă”?

Întrebarea 5: În ce aspecte ale vieții tale trebuie să rămâi ferm și să dai dovadă de mai multă perseverență?

III. Aplicație

Astăzi, gândește-te la faptul că Dumnezeu ne-a ales pe noi, și nu noi pe El. Meditează la profunzimea acestui dar incredibil, și exprimă-ți recunoștința față de Dumnezeu, în ciuda circumstanțelor cu care poate te confrunți.

În același timp, ține cu tărie adevărul lui Dumnezeu și nu te îndepărta niciodată de el, indiferent de încercările care vin în viața ta.

IV. Disciplina spirituală: Studiul Cuvântului lui Dumnezeu este o una dintre principalele discipline interioare ale urmașilor lui Hristos.

Care este programul de citire/studiere pe care îl folosești în mod regulat și care sunt provocările pe care le întâmpini.

Fii gata să împărtășești cu cei din grupul tău despre modul în care urmezi această disciplină!

Notiçe:

LECȚIA 12

Responsabilitate, hărnicie și disciplină

Text: 2 Tesaloniceni 3:1–18

Ideea centrală: Urmașii lui Hristos sunt devotați să împlinească Cuvântul în viața de zi cu zi prin responsabilitate față de muncă și prin îndreptarea abaterilor fraților de credință.

Verset cheie: 2 Tesaloniceni 3:13 „Însă voi, fraților, fiți neobosiți în facerea de bine!”

I. Explicarea textului

Dacă până la acest punct al scrisorii învățăturile apostolului Pavel au privit în viitor, în acest ultim capitol autorul își îndreaptă atenția înspre responsabilitățile cotidiene ale urmașilor lui Hristos.

În această situație aparent ambiguă pentru toți cei care așteptau revenirea Domnului, apostolul Pavel alege să încheie această scrisoare cu îndemnuri foarte practice și concrete pentru creștinii din Tesalonic. Viața de credință este strâns legată de realitatea cotidiană. Pentru urmașii lui Hristos realitatea spirituală nu este ruptă de realitatea fizică; cele două sunt legate și se influențează reciproc.

Biserica și misiunea (3:1-5)

Primele cinci versete scot în evidență preocuparea principală ce apăsă pe inima apostolului Pavel și pe care el dorește să o așeze și pe inimile creștinilor din Tesalonic.

În primul rând, apostolul Pavel cere bisericii să se roage pentru el și pentru echipa de misiune. Faptul că el le-a cerut să se roage pentru el la sfârșitul primei epistole iar acum repetă această cerere este un semn de smereniei din partea lui Pavel. Totodată, Pavel le amintește că și el se roagă pentru ei. Așa după cum subliniază și John Stott, considerăm că părtășia creștină se exprimă prin rugăciunile noastre unii pentru alții și este adâncită de acestea.

Cererile de rugăciune expuse de Pavel sunt legate de „răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu și glorificarea lui”. O altă traducerea a acestei fraze ar putea fi „alergarea Cuvântului lui Dumnezeu și întronarea lui”. Din această traducere putem înțelege că Pavel folosește o figură de stil pentru a vorbi despre propovăduirea „rapidă” a Evangheliei (un termen luat din atletism) în întreaga lume și încununarea ei victorioasă în viețile celor care o aud.

Totodată, apostolul Pavel cere ca biserica să se roage pentru ca Dumnezeu să intervină și să faciliteze misiunea de răspândire a Cuvântului în care era implicat împreună cu echipa lui.

Biserica și împlinirea Cuvântului (3:6-15)

După ce a făcut referire la necesitatea răspândirii Cuvântului în lume, apostolul Pavel accentuează nevoia împlinirii Cuvântului în viața urmașilor lui Hristos. Însă, de la aceste versete, tonul și implicațiile cuvintelor autorului se schimbă. Apostolul poruncește bisericii să ia atitudine față de cei ce trăiesc în lenevie.

Acești „leneși” se pare că erau cel de al treilea grup care tulbura biserica (după persecutori – 2 Tes. 2 și învățătorii mincinoși – 2 Tes. 2). Cine erau acești „leneși”? Unii comentatori susțin că ar fi vorba despre niște oameni leneși din fire care trăiau pe spinarea membrilor mai generoși ai bisericii. Alții susțin că ar fi vorba despre indivizi care, modelați de concepția grecească asupra

muncii manuale, priveau cu dispreț orice fel de activitate de genul acesta. Alții (majoritatea) consideră că era vorba despre cei care motivați fiind de credința în iminența *paousiei* (venirea Domnului) au renunțat la orice fel de muncă. Pavel le spusese acestora în prima epistolă să se apuce din nou de lucru, dar se pare că cerințele lui nu au fost urmate.

Din limbajul lui Pavel, înțelegem seriozitatea poruncilor lui și gravitatea situației în care se aflau aceștia – „vă poruncim fraților” (v:4); „v-am dat această poruncă” (v:10); „le poruncim și îi îndemnăm” (v:12).

Pentru rezolvarea acestei probleme, apostolul Pavel cere câteva lucruri bisericii. În aceste cerințe putem distinge un anumit proces pe care credincioșii sunt chemați să-l urmeze în unitate. Punctăm aceste cerințe astfel:

1. În primul rând el își exprimă încrederea în biserică, considerată ca și întreg (v:4-5)
2. Pavel cere majorității credincioase să păstreze o anumită distanță față de cei leneși (v:6-9)
3. Le amintește principiul pe care îl stabilise în timpul vizitei sale (v:10)
4. Se adresează minorității necredincioase (v:11-13)
5. Le dă instrucțiuni referitoare la indivizii care s-ar putea încăpățâna în respingerea învățăturii sale (v:14-15)

Disciplina comunitară implică izolarea celor ce refuză îndemnul, dar tratarea lor nu ca pe un dușman, ci ca pe un frate care trebuie salvat. În acest pasaj găsim unul dintre cele mai importante învățături din Noul Testament privind disciplina în biserică.

Biserica în unitate - cuvânt de încheiere și de rămas-bun (3:16-18)

Cuvintele de încheiere exprimă o binecuvântare și o dorință în același timp. Pavel se roagă ca Domnul păcii (termen cu implicații clare la lucrarea de împăcare făcută de Isus Mesia) să dea pace între cele două grupuri din biserică aflate pe poziții diferite.

Mai mult, el se roagă ca prezența Domnului să fie cu fiecare dintre acești credincioși, nu doar pacea, ci chiar bucuria relației cu Dumnezeu.

Salutul scris cu mâna apostolului adaugă și „harul” Domnului Isus Hristos ca binecuvântare peste biserica din Tesalonic.

Pacea Domnului, prezența Domnului și harul Lui sunt necesare peste orice biserică și peste fiecare urmaș al lui Isus Hristos din orice vreme și din orice loc.

II. Întrebări pentru discuții

Întrebarea 1: Care sunt misionarii și nevoile specifice ale acestora pentru care tu te rogi?

Întrebarea 2: Părtășia în rugăciune întărește relațiile. Cultivi relații cu oamenii din biserica ta, iar biserica a fost întărită prin faptul că v-ați rugat unii pentru alții? În ce context s-a întâmplat asta?

Întrebarea 3: Unii oamenii consideră că e normal ca „să fentezi” munca sau sarcinile dificile (cel puțin din când în când). Ce părere ai tu ca și creștin despre asta?

Întrebarea 4: Cum ai reacționat când ai fost muștrat pentru faptul că nu ți-ai îndeplinit datoriile/sarcinile cu responsabilitate?

Întrebarea 5: Ai în jurul tău sau la locul tău de muncă frați/surori de credință care sunt superficiali, iresponsabili sau chiar leneși? Ce ești dispus să faci sau să spui pentru îndreptarea lor?

III. Aplicație: Privește-ți munca cu demnitate!

În concepția despre lume și viață a urmașilor lui Isus Hristos nu există muncă de jos, sau vreo slujbă lipsită de demnitate. Regele nostru, Fiul lui Dumnezeu, a îmbrățișat cele mai umile și cele mai grele îndatoriri omenești.

Fii harnic! Hărnicia este o valoare a Împărăției lui Dumnezeu.

Fii perseverent! Capacitatea de a menține un standard înalt în munca de rutină este o trăsătură a creștinilor maturi.

Fii realist și caută să-ți evaluezi corect raportul dintre munca prestată și plata pe care o aștepți!

IV. Disciplina spirituală: Hărnicia este o disciplină spirituală exterioară care implică desfășurarea activităților zilnice cu râvnă și cu integritate.

Care este atitudinea ta față de muncă? Ești motivat să fii plin de râvnă sau, mai degrabă, munca este pentru tine doar corvoadă? Împărtășește cu cei din grup care sunt provocările pe care le ai în ceea ce privește locul tău de muncă și cât de harnic ești în activitățile cotidiene.

Notiçe:

BIBLIOGRAFIE

Ligon Duncan - 1 & 2 Thessalonians For You

John Stott, Dale & Sandy Larsen - 1 & 2 Thessalonians. Living In The End Times.

Donald Baker - 1 & 2 Thessalonians. Life Guide Study Bible.

Angus MacLeay - Teaching 1 & 2 Thessalonians.

Mark Howell - Exalting Jesus in 1 & 2 Thessalonians

N. T. Wright - 1 & 2 Thessalonians. Study Guide

Andrew Malone – To Walk and to Please God. A Theology of 1-2 Thessalonians,

Max Lucado - Life Lessons from 1 and 2 Thessalonians

Gary Shogren - 1 and 2 Thessalonians. Zondervan Exegetical 2012